

EGLUTĒ

KOVAS
1986

TURINYS

- 3 JAU VELYKOS, A. Abromaitienė
- 4 KRISTUS PRISIKĖLĖ, D. Augienė
- 8 PROTO MANKŠTA, V. Bučmienė
- 12 JUOKŲ MAIŠELIS
- 13 KAS? O. Mikailaitė
- 14 DRĄSUS DOMUKAS, R. Udrienė
- 18 VIŠČIUKAS GALVOČIUS, D. Augienė
- 22 ŽVAIGŽDŽIŲ KELIAIS, D. Udrys
- 25 PASAKA APIE SMALSŲ KARALIŲ, Z. Tenisonaitė
- 30 RAŠOM IR PIEŠIAM

PIEŠINIAI

Viršelis — D. Kizlauskienės

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

A. Sruoginienė — 3

N. Palubinskienė — 7

Eglė — 13, 21

E. Muliolienė — 15

M. Eidukevičiūtė — 16-17

O.M. — 18, 19

A. Sutkuvienė — 23

D. Udrys — 24

R. Karosaitė — 25, 26, 27, 29

R. Čereškaitė — 28

R. Lapšienė — 30, 32

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

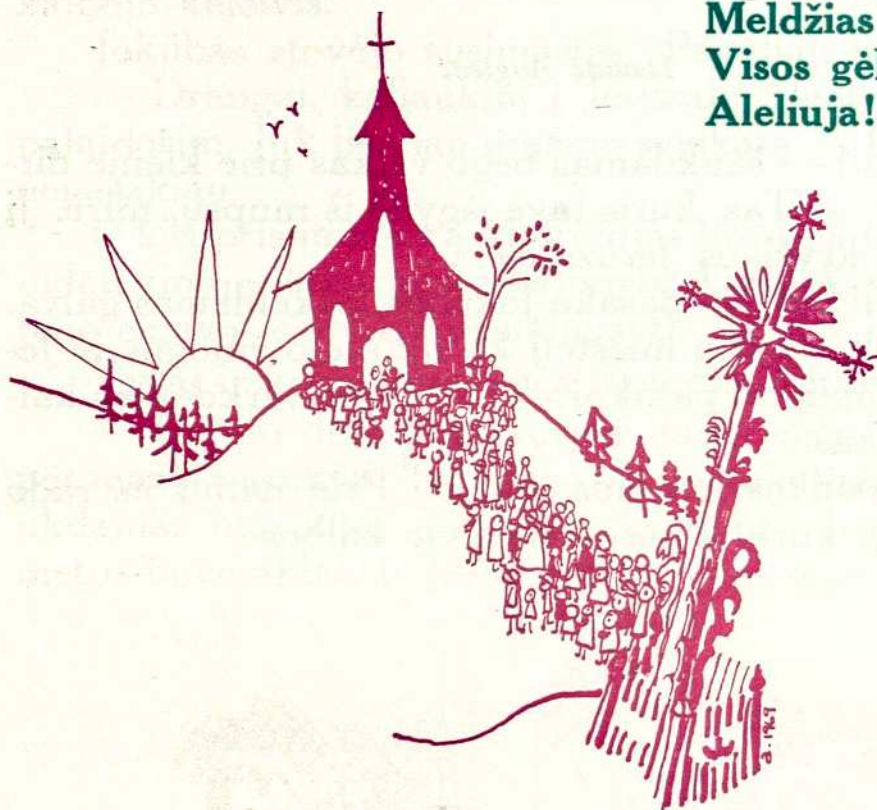
THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

JAU VELYKOS!

Ada Abromaitienė

**Jau Velykos, —
Kristus kėlės!
Meldžias tyliai
Visos gėlės:
Aleliuja!**

**Žmonės laukia
Jo palaimos.
Švinta rytas, —
Šviečia laimė:
Aleliuja!**

**Šnara vėjas:
Liū-lia, liū-lia.
Bažnytėlėj
Giesmės plaukia:
Aleliuja!**

KRISTUS PRISIKĖLĖ

Danutė Augienė

— Tėveli! — šaukdamas bėgo vaikas prie kieme dirbančio tėvo. — Tas, kuris tave išgydė iš raupsų, mirė. Jį prikėlė prie kryžiaus Jeruzalėje. . .

— Negali būti, — pasakė Jokūbas, pakeldamas galvą.

— Tėveli, į mūsų miestelį ką tik atėjo žmogus iš Jeruzalės. Jis apie tai pasakojo. . . — kone verkdamas kalbėjo berniukas.

Tėvas, palikęs įrankius, nuėjo. Prie namų jis rado būrį žmonių, kurie klausėsi keleivio kalbos.

— Taip, prieš pat šventes jį suėmė. Nuteisė mirti. Jis gatvėmis kryžių nešė su dviem kitais. Aš pats mačiau. . .

— Juk jis turėjo mokinių, — įsiterpė viena moteris. — Kodėl niekas jo negynė?

— Sako, kad vienas jo mokinių jį išdavė. . . — toliau kalbėjo keleivis.

Jokūbas stovėjo susimąstęs. Pagaliau ir jis prabilo:

— Draugai, keliaukim į Jeruzalę. Bent garbingai jį palaidosim. Juk jis man grąžino sveikatą. . . O aš, nė ačiū nepasakiau. . .

Ir kiti prisiminė, ką Mokytojas buvo padaręs. Maži ir dideli žinojo, koks geras jis buvo. Daug kas iš šio miestelio eidavo jo žodžių pasiklausyti.

Vyrai ir kelios drąsesnės moterys išsiruošė kelionėn.

— Geriau dešimt kartų per daug, negu vieną kartą per mažai pasakyti "ačiū", — vis kartojo senukas, neatsilikdamas nuo kitų, jaunesnių keleivių. Jis prieš dvejis metus buvo aklas, ir Jėzus grąžino jam regėjimą.

Prie Jeruzalės miesto vartų, labai anksti rytą, jie sutiko kelias moteris. Jas pažino. Jos kartais keliaudavo drauge su Jėzumi ir jo mokiniais. Jiems padėdavo.

— Kur Mokytojas? Kur jį padėjote? — tuoju pa-
klausė senukas.

— Mus ką tik pasiekė baisi žinia. Nejaugi jis tikrai miręs? . . . — kalbėjo kiti iš atvykusiųjų.

Moterys stovėjo ramios. Jos stebėjo žmonių būrį ir klausėsi jų kalbų.

— Mes grįžtam nuo kapo, — pasakė viena.

— Juozapas iš Arimatėjos jam užleido savo naują kapą. Įėjimą uždarė didžiuliu akmeniu. Niekas negalėjo jo atristi. . .

Visi nutilo. Stovėjo ir nusigandę laukė, kas bus toliau. Niekas nedrįso daugiau klausinėti.

Viena moteris, kurios vardas buvo Marija, pasakė:
— Kai mes atėjome, akmuo jau buvo nuristas. O kapas — tuščias. Sodelyje aš jo visur ieškojau. Maniau, kad daržininkas paslėpė jo kūną. . .

Marija sustojo. Jos veidas nušvito džiaugsmu ir nuostaba.

— Jo kūno neradau. Bet aš mačiau jį patį — nuostabų, spindintį. Iš pradžios nepažinau, kol jis nepašaukė mane vardu.

Visi sužiūro vienas į kitą.

— Taip, — toliau kalbėjo Marija. — Sunku tikėti, — bet aš jį savo akimis mačiau ir jo balsą girdėjau. Jis sakė: “Eik ir pasakyki broliams. Aš einu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą”.

— Ir, — pridėjo kita iš moterų, — turim pasakyti Petriui bei kitiems mokiniams, kad vėl jį pamatysime Galilėjoje.

— Dar galėsiu pasakyti jam “ačiū”. . . — atsiduso Jokūbas.

— Taip, — tyliai pasakė praregėjęs senukas, — mūsų mylimas Mokytojas tikrai yra Dievo Sūnus, seniai mums pažadėtas Kristus. Jis nemiręs — jis gyvas!

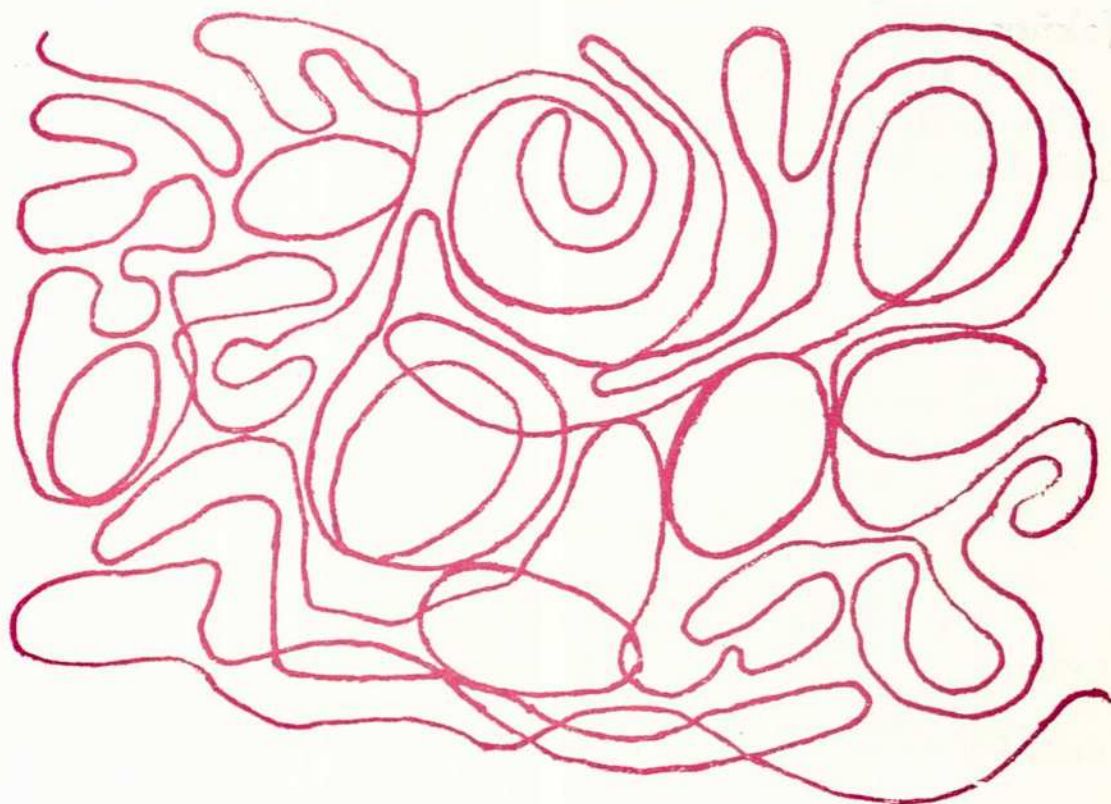

paruošė Vida Augulytė-Bučmienė

I. PASLĖPTI MARGUČIAI

Laimutė ruošėsi papuošti velykinę pintinėlą, bet jai siūlai susipainiojo. Padėk jai atpainioti tuos siūlus, atrasti tarp jų 7 kiaušinius ir juos gražiai numarginti.

II. PASLĖPTI ŽODŽIAI

Iš duotų raidžių sudaryk žodžius, kurių reikšmė nurodyta. Žodžių pirmosios raidės sudarys linksmos šventės vardą.

1. —————	a a a r s v
šilčiausias metų laikas
2. —————	a e e r s ž
didelis vandens plotas
3. —————	a è l m u
pasakiška būtybė, kuri padeda moterims darbus dirbti
4. ————	a y l
įrankis, kuriuo batsiuovys duria skyles
5. —————	i y k r s u ž
krikščionių ženklas
6. —————	b y l o o s u
vaisius, kuris auga ant obelies
7. ————	a l s u
saldus skystis, kuris pavasarį teka iš išpjauto klevo ar beržo kamieno

III. MİSLES

1. Baltos lankos, juodos avys;
Kas išmano, tas jas gano.
2. Eina per šiaudus — nešlama,
Eina per vandenį — neskęsta,
Eina per ugnį — nedega.
3. Po koku medžiu zuikis lyjant slepiasi?
4. Du bėga, du veja.
5. Daug broliukų vienam lopšy supas.

IV. ŠEIMOS

Pavasari dauguma gyvulių, žvėrių ir paukščių atsi-
veda arba išperi jaunikius. Įrašyk šių šeimynėlių
praleistus narius.

	<i>patinas</i>	<i>patele</i>	<i>jauniklis</i>
1.	<i>katinas</i>	<i>katė</i>	<i>kačiukas</i>
2.		<i>kalė</i>	
3.			<i>veršiukas</i>
4.	<i>ožys</i>		
5.		<i>višta</i>	
6.			<i>paršiukas</i>
7.	<i>žąsinas</i>		
8.		<i>kumelė</i>	
9.			<i>ėriukas</i>

V. KAS PASKUTINIS?

Eilėje prie kino teatro kasos stovi šeši žmonės.

Ar gali atspėti, kas eilėje paskutinis?

Nėra dviejų moterų kartu.

Vamzdžius prie kasos prieis pirma ugniagesio,
bet vėliau, negu advokatas.

Gydytojas prie kasos prieis anksčiau, negu mokytoja.

Slaugė stovi arčiau kasos, negu ugniagesys.

Advokato žmona eilėje stovi prieš pat savo vyrą.

Slaugė yra netekėjusi.
 Pirmasis eilėje stovi vyras.
 Tarp advokato ir vamzdžiaus nėra moterų.
 Kas eilėje stovi paskutinis?

VI. ŠIS IR TAS

Visuose šiuose žodžiuose yra žodeliai "šis" arba "tas".
 Įrašyk raides, kurių trūksta, atspėdamas žodį iš duoto
 paaiškinimo.

1. - š i s — mašinos dalis, ant kurios sukasi ratai
2. - - - t a s — įrankis užraktui atrakinti
3. - - š i s — medis su ilgais spygliais
4. - - t a s — apskrita mašinos ar dviračio dalis
5. - - š i s — beržo žievė
6. - - t a s — virimui vartojamas rūgštus skystis
7. - - - - - š i s — užpakalinė galvos dalis
8. - - t a s — kojoms apavas
9. - - š i s — kautynės kare
10. - - t a s — tiesi įrankio dalis, už kurios laikoma
11. - - - - š i s — naminis kiškis
12. - - - t a s — nukirsto medžio kamienas
13. - - š i s — kategorija, kuriai dalykas priklauso
14. - - - - - t a s — riebalai, kuriuos tepame ant duonos

VASARIO MĖNESIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

I. vėliava, laisvės, kastuvu, pasakos, vasaros, gruodis, Vilnius

II. 1. man 2. labai 3. miela 4. tolima 5. tėvynė 6. Lietuva

III. katė, kalė, kėlė, lėlė, lėkė, lakė, sakė, sekė, kekė

IV. 4 karves ir 8 vištas

V. 1. burna ir dantys 2. kelias 3. liežuvis burnoj 4. mėnesiai 5. laikrodis

VI. Figūrą galima padalinti į 4 vienodus šių formų gabalėlius:

Juokų Maišelis

Danutė pasakoja Onutei:

- Aš turiu baltą vištą, kuri deda rudus kiaušinius.
- Didelis čia daiktas!
- Gerai, tai tu pabandyk tokius padėti...

Algis nustemba, pamatęs kažkur matytą berniuką:

- Man atrodo, kad aš kažkur mačiau tavo veidą...
- Negali būti.
- Galbūt mačiau vasaros stovykloje?
- Ne, mano veidas niekur nekeliauja. Jis būna čia — tarp mano ausų.

Jonė kalba savo draugei Lionei:

- Mano mama gali sustabdyti automobilį viena ranka.
- Oho, tai tavo mama labai stipri!
- Nežinau, ar ji stipri. Ji yra policininkė.

Mama klausia Rimutės:

- Su kuo tėvelis visą valandą kalbėjosi prie durų?
- Su ponu Plepučiu.
- Tai kodėl ponas Pleputis neatėjo į vidų? Juk šalta.
- Ponas Pleputis sakė, kad neturi daug laiko kalbėtis...

Gatvių sankryžoje keleivis paklausia policininko:

- Kaip man patekti į ligoninę?
- Dar pastovėk šiame judėjime, ir tikrai pateksi!

Mažasis Vytukas, išėjęs į kiemą, pamato keistą dalyką. Šaukia savo brolių:

- Tomai, žiūrėk ką aš radau!
- Ką?
- Čia ilga uodega pati vizgina, bet šuo pabėgo...
- Bėk šalin! Tai gyvatė!

KAS?

Ona Mikailaitė

Kas šią mįslę greit atspės,
Gali tūpt šalia manęs. . .

Ji toli — tu nepribėgsi,
Ir aukštai — tu nepasieksi.
Kai jos nėra, mes liūdni;
Pasirodo — vėl linksmi!
Mes paukšteliai ir žvėreliai
Pasiilgom jos, vargšeliai.
Mums su ja visiems smagiau,
Ir jaučiau, ir maloniau:
Kai dieneelės pailgės,
Ji pas mus ilgiau viešės. . .

Ar atspėjai, kas tai būtų?
Labai aišku — tai ulasutė!

DRĄSUS DOMUKAS

paruošė Rūta Udrienė

Apsidžiaugė mažasis Domukas, sužinojęs, jog jo vardas reiškia “tas, kuris priklauso Viešpačiui”.

Mes švenčiame šv. Domininko Savio šventę kovo 9 d. Šis šaunus jaunuolis buvo paskelbtas šventuoju 1954 metais. Neilgas buvo Domuko gyvenimas, tačiau prasmingas. Jis gimė Italijoje 1842 metais. Buvo kalvio sūnus.

Dar tik penkerių metų būdamas, Domukas nutarė:

— Aš noriu tarnauti Mišioms!

Ir jis išmoko kunigui atsakyti visus žodžius lotynų kalba. Jis labai mėgdavo laisvu laiku užbėgti į bažnyčią ir pasakyti “Labas” Jėzui.

— Ar tau, Jėzau, neliūdna čia vienam? — pagalvodavo Domukas, kuris turėjo daug draugų, su kuriais mėgdavo žaisti. Jei bažnyčia būdavo užrakinta, jis atsiklaupdavo ant laiptų pasimelsti.

Kai Domukui suėjo dvylika metų, jis jau žinojo, kuo norėjo būti. Ne, jis nebus kalvis, kaip jo tėvelis, nors tai labai įdomus darbas, kuris Domukui patiko.

— Aš noriu būti kunigas, — pasakė berniukas savo tėvui.

Tėvas nustebo ir labai apsidžiaugė.

— Aš noriu mokytis kunigo Jono Bosko mokykloje, — dar paprašė jis tėvų. Tėvai leido, ir jis netrukus ten įsijungė į berniukų gyvenimą. Mokiniai jį mėgo. Jis buvo ramus ir švelnus, bet visad linksmas.

— Ei, Domuk, padėk man su pamokom! — prašydavo vienas iš jo draugų. Domukas mielai padėdavo.

— Domuk, einam kamuolį paspardyt! — kviesdavo kitas. Ir Domukas ateidavo drauge pažaisiti.

Kaip visiems vaikams, Domukui kartais buvo sunku klausyti tėvų ir mokytojų. Jo mokytojas, kunigas Jonas Bosko jam aiškino, kad Dievui labai patinka paklusnumas.

Jis jautė, kad jam neteks ilgai gyventi šioje žemėje. Todėl jis norėjo panaudoti kiekvieną progą ką nors gero padaryti. Savo pirmos komunjijos dieną jis buvo padaręs slaptą pažadą Dievui:

— Geriau mirsiu, negu padarysiu ką blogo, — nusprendė jis. Tą savo pažadą jis ištesėjo, nežiūrint kaip sunku jam kartais būdavo.

Būdamas penkiolikos metų, Domukas susirgo sunkia liga. Jis nuliūdo, supratęs, kad niekad netaps kunigu, kaip norėjo. Ir sirgdamas, jis visus skausmus pakėlė ramiai, su įsitikinimu, kad ir tai gali paaukoti Dievui.

Visi jo draugai labai liūdėjo Domuko. Jiems buvo sunku tikėti, kad jo gyvenimas jau baigiasi.

Mirdamas, Domukas sušuko:

— Kokį grožį aš matau! — Savo paskutiniu gyvenimo momentu jis pasivedė Marijai, savo dangiškai Motinai ir iškeliavo į dangų pas Dievą.

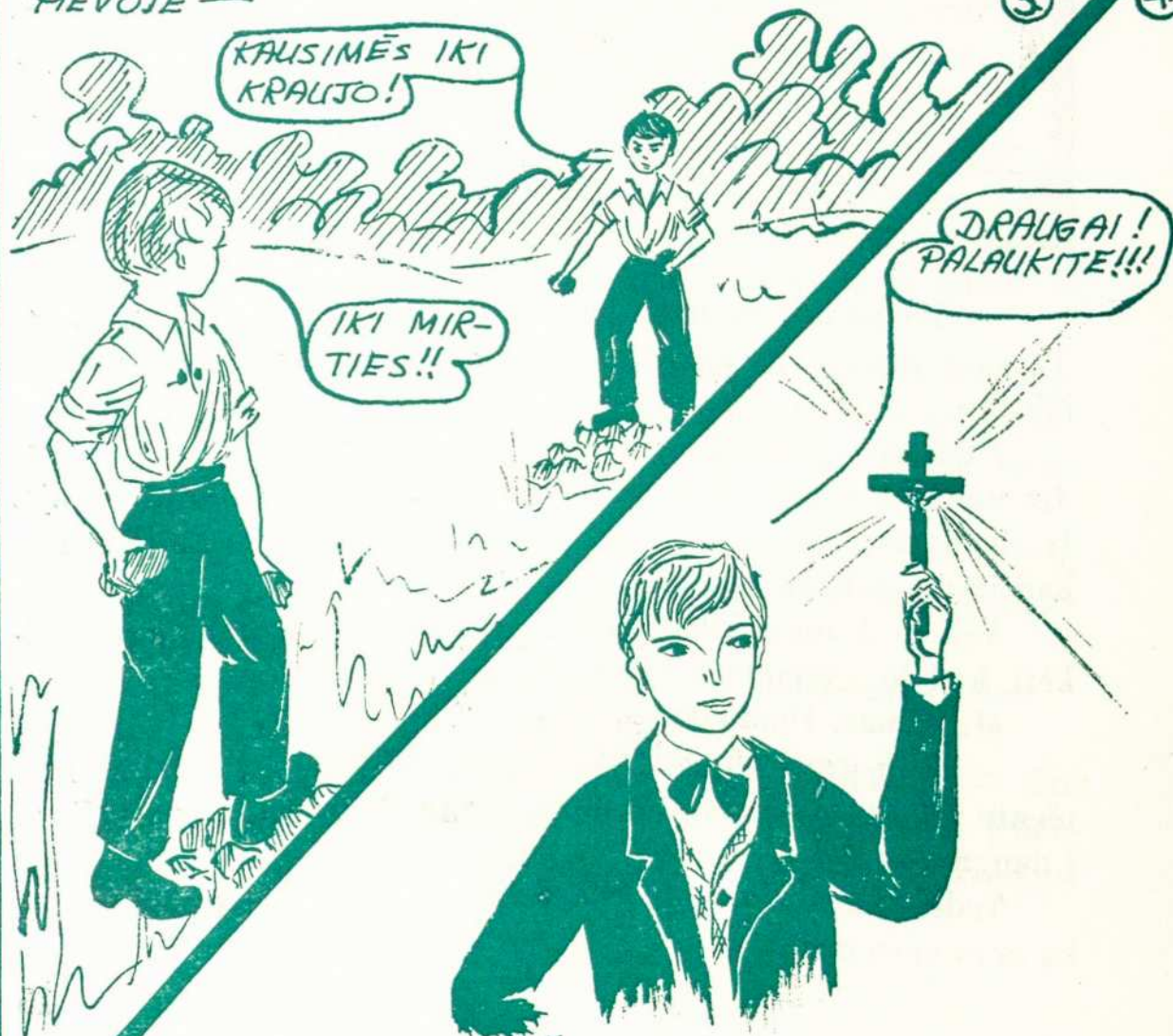
Todėl nenusiminkime, bet kiekvieną dieną vis pasistenkime ką nors gero padaryti.

ŠV. DOMININKAS SAVIO

Jaunimo Globėjas

1954 M. LIEPOS 21 D. — DŽIUGI ŠVENTĖ ROMOJE IR VISAME KRIKŠČIONIŠKAME PASAULY. TĄ DIENĄ POPIEŽIUS PITUS XII PASKELBĖ NAUJĄ ŠVENTĄJĮ — PENKIOLIKAMETĮ DOMININKĄ SAVIO.

KADANGI DOMUKAS BUVO ABIEJŲ PATIKIMAS DRAUGAS, JAM TEKO BŪTI TEKĖJU. DVIKOVOS DIENĄ PASIRINKTOJE PIEVOJE —

STAIGA „DIDVYRIAI“ IŠGIRSTA DOMUKO BALSA —

DOMUKAS LANKĖ
DON BOSKO MOKYK-
LĄ. VIENĄ DIE-
NĄ DĖL KAŽKO-
KIO MENKNIKIO
SUSIKIRTO DVI
AUGŠTOS KILMĖS
MOKINIAI – ABU
BUVO DOMUKO
DRAUGAI. BESI-
BARDAMI PRADĖ-
JO ĮŽEIDINĖTI
VIENAS ANTRĄ
ŠEIMOS GARBĘ...

TAI JAU PERDAUG!
TAI TIK KRAUJŲ NUPLAU-
NAMA DĖMĖ!

TAD STOKIME DVIKOVON!
— AKMENIMIS!

⑤ PAŽVELKITE ABU Į NUKRYŽIUOTĄJĮ, O
⑥ PASKUI SKELKITE MAN Į GALVĄ TARDAMI:
„KRISTUS NEKALTAS ATLEIDO
SVO PRIESAMS, O AŠ, NUSI-
DĖJĖLIS, NORIU ATSIKER-
ŠYTI!“ — MĖSKITE AK-
MENIS Į MANE ARBA
Į KRYŽIŲ!

AKMENYS ĮKRIČO BERNIUKAM Į RANKŲ... ATSLŪ-
GO IR KĖRŠTAS IR PYKTIS. ABU JAUTĖSI NUGALETI.
ATSIPRAŠĖ IR SUSITAIKĖ. DOMINIKAS SAVO BUVO TIKRA-
SIS DIDVYRIS — IŠKĖLĖ KRYŽIŲ, IT KARDĄ, IR ŠALIKĖ JAUNI-
MĄ Į KOVĄ PRIEŠ PYKTĮ IR KĖRŠTĄ.

PASAKŲ pėdsakais

VIŠČIUKAS GALVOČIUS

Danutė Augienė

Staiga — nei iš šio, nei iš to, Viščiukui Galvočiui pasidarė labai nepatogu kiaušinyje snausti. Prie tamsos jis buvo pripratęs, bet jam ėmė trūkti vietos. Darėsi ankšta.

Viščiuko pilvukas augo ir augo. Jis darėsi vis apskritesnis. Jis atsirėmė į kažkokią slidžią sieną. — Kas tai? — galvoja Viščiukas Galvočius. Jam jau sunku kvėpuoti.

Šonuose jis jaučia kas minutę ilgėjančias rankas. Sparnais — žmonės jas vadina. Jo kojose išaugo ir ištįso aštrūs nagučiai. Džir-džir, jie raižo kiaušinio kevalo plėvelę.

— Kas už tos sienos? — klausia neramūs nagučiai.

Kartais vištukas girdi šlamesį. Kartais — kažkokį šauksmą: “Ka-ka-rė-kūūū!”

— Ką tai reiškia? — vis klausia savęs Viščiukas Galvočius.

— Aš sužinosiu, — ryžtasi jis. — Aš turiu iš čia išeiti!

— Dar palauk, — girdi jis balsą, — lauke dar bus tau šalta. O pamiškėje yra varnų. . .

Tuk-tuk-tuk, tuksena motinos vištos širdis. Jos sparnų šlamesys ramina neramų viščiuką. Bet jis jau dabar nori viską žinoti.

— Kas tai per daiktas — “varna”? — gimsta naujas klausimas Viščiuko Galvočiaus mažoj galvutėj.

— Varnai yra mažų viščiukų priešas, — ateina atsakymas iš kažkur.

— Aš mylėsiu varną, ir mes tapsime draugai, — tokį išmintingą pasakymą girdi Viščiukas Galvočius savo galvutėje. Iš kur jis toks išradingas, protingas ir geraširdis?

— Dar reikia ir katino bijoti. Jis gyvena kaimynų kieme — biaurus ir piktas tas katinas Pūkis. Jis gaudo mažus paukščiukus, — toliau tuksena žinias motinos vištos kompiuteris.

— Bet aš nesu paukščiukas. Aš — viščiukas!

— Visi viščiukai yra paukščiai, tik jie neskraido, — vėl ateina nauja žinia iš kažkur aukštai, virš viščiuko galvos. Bet Viščiukas Galvočius tokia žinia nėra patenkintas.

— Kodėl aš negaliu skraidyti? — svajoja jis. — Aš noriu skraidyti! — Jis nė nežino, ką tai reiškia. Jis dar nebuvo matęs nei dangaus, nei debesų. . .

— Ir katino aš nebijosiu, — dar pridėjo. — Kam bijoti? Užaugu man kojos ir sparnai — ir aš nieko, nieko nebijosiu. Niekas negalės manęs pagauti.

Ta mintis jam taip patiko, kad pradėjo dar labiau spardyti ir raižyti kiaušinio kevalą.

— Kas bus, tas bus, bet aš turiu iš čia išeiti. Čia tamsu. Aš noriu matyti visą pasaulį! Išleiskit mane iš kalėjimo!

— Kalėjimas tik blogiems žmonėms. . . Bet ir paukščius kartais uždaro į narvelius, — kažkas sušnabždėjo pavargusiu balsu.

Viščiukas Galvočius trakšt, trakšt, sujudėjo. Pasiražė, giliai įkvėpė oro. Bet jo mama jau snaudė. Nuo ilgo tupėjimo ant perimų kiaušinių, višta buvo nuvargusi.

Besiverždamas į laisvę, pavargo ir Viščiukas Galvočius. Pailso kojytės, pavargo ir maži, silpni sparniukai. Viščiukas nė nepajuto, kaip ėmė ramiai ir ritmingai kvėpuoti. Jis užmigo. Bet jo paskutinė mintis buvo:

— Rytoj aš iš čia išeisiu. . .

Ir štai nubudęs, jis ėmė smarkiai kalenti snapeliu, ir plasnoti sparneliais, ir stuksenti nagučiais, ir spardyti kojytėmis. Ir staiga — trūko kiaušinio kevalas. Skylė didėjo ir didėjo, kol Viščiukas Galvočius išsiritė iš kiaušinio.

Jo gelsvi pūkeliai išdžiūvo, darėsi švelnūs ir purūs. Jis išsitiesė. Tiek daug šviesos! Jis bijojo atmerkti akutes — žiūrėjo tik pro mažyčius plyšelius. Kai priprato prie šviesos, atsimerkė plačiau ir plačiau.

— Koks pasaulis gražus!

Nė sapnuose Viščiukas Galvočius nesapnavo, kad žolė tokia žalia, kad dangus toks mėlynas, kad saulutė tokia šilta. Laimingas jis cypsėjo:

Pasaulis žalias ir gražus,
Saulutėj šilta ir jauku.
Globojamas mamos geros, —
Kas varnų ar kačių bijos?

ŽVAIGŽDŽIŲ KELIAIS

III. MUS ŠAUKIA ŽVAIGŽDĖS

Darius Udrys

Kai stotis pasisuko į saulės pusę, Algis pabudo. Jis nenoromis atsikėlė. Norėjo maudytis, bet, matyt, dušas pigus, negalėjo užstatyti kaip reikiant. Bėgo tik šaltas vanduo. Taip dažnai atsitikdavo stotyse, nes šiltas vanduo sustodavo triūbose. Tai atsitikdavo dėl to, kad stoties keista orbita paveikė vandens inerciją: kartais tekėdavo šiltas, kartais šaltas vanduo, o kartais visai netekėdavo. Retkarčiais tekėdavo abu: ir šiltas, ir šaltas.

Apsirengęs savo nauja uniforma, Algis nuėjo į valgyklą. Tenai jis susitiko pasiuntinybės kapitoną Roger Clark.

— Labas, Algi! Aš esu kapitonas Roger Clark, — tarė jis draugiškai. — Turbūt žinai, kad mūsų misija labai svarbi, todėl noriu visus dalyvius pamatyti susirinkimo kambary aštuntą valandą ryto.

— Taip, suprantu, kapitone. Pasimatysime, — atsakė Algis ir pradėjo valgyti pusryčius.

— Ši pasiuntinybė gali būti svarbiausias šio šimtmečio įvykis, — kalbėjo kapitonas savo igulai susirinkimo kambaryje. — Būkite tarpstotiniame erdvėlaivy "Pegasus" lygiai vienuolikta valandą. Turėsite dar valandą po šio posėdžio atsisveikinti su savo šeimomis per holoviziją. Ačiū už dėmesį.

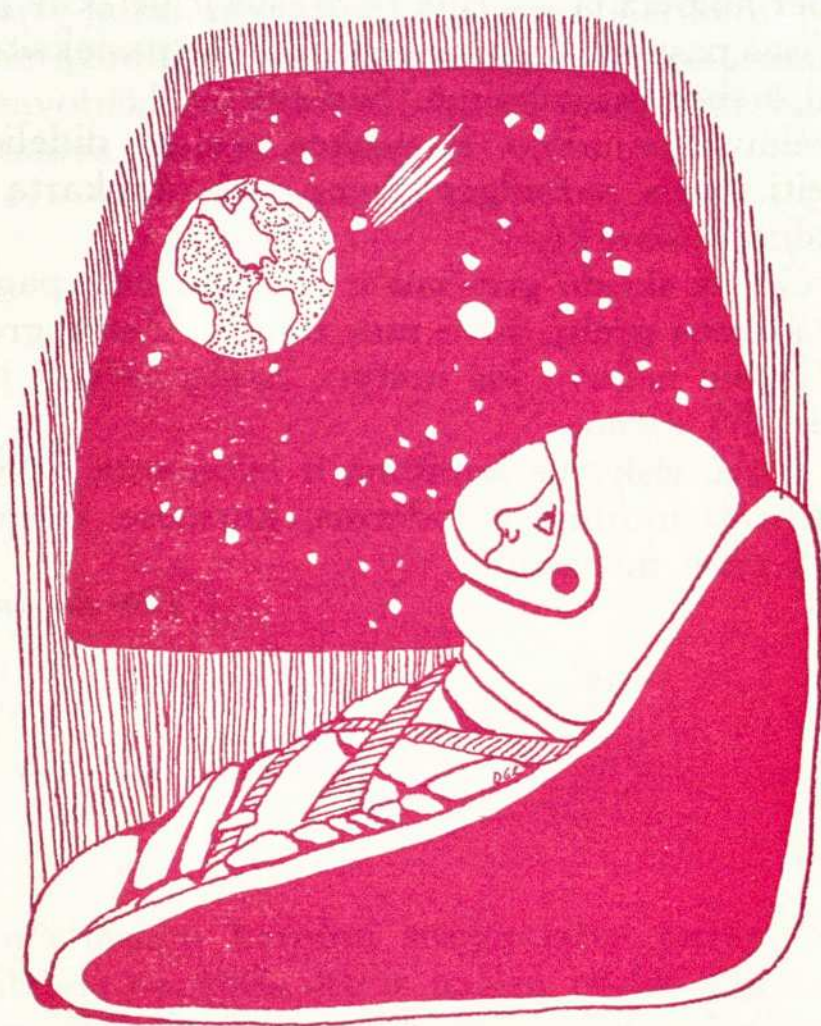
Ar praėjo valanda, ar nepraėjo, Algis nežinojo. Jis tebestovėjo eilėje. Garsiakalbis kaip tik sudundėjo paskutinį pranešimą "Pegaso" išskridimui, kai Algis baigė kalbėtis su savo broliu Darium. Darius gyveno mėnulio kolonijoje, vardu "Tifusas". Algis tekinas nubėgo iki erdvėlaivio angaro.

— Algi, vėluoji! — sušuko kapitonas Clark.

Algis nebegalėjo pasiteisinti, kad lėktuvas vėlavo. Negalėjo sakyti, kad buvo kieno kito kaltė.

— Atsiprašau, — jis liūdnai atsakė.

Kodėl jam buvo taip liūdna palikti šią netikusią planetą su visais plėšikais, karais ir tarša? To jis nesuprato, bet vis viena jis nenorėjo jos palikti. . .

Ilipęs į "Pegasą", Algis atsisėdo prie lango ir stebėjo, kas dedasi. Matė, kaip atsidarė angaro durys ir visas erdvėlaivis pajudėjo, palikdamas stotį už savęs. Pažvelgęs į

priekį, matė savo naujuosius namus, kuriuose išbus dešimtį mėnesių — erdvėlaivį "Tau Ceti I". Erdvėlaivio visos šviesos buvo užgesintos, tik motorai rausvai pulsavo.

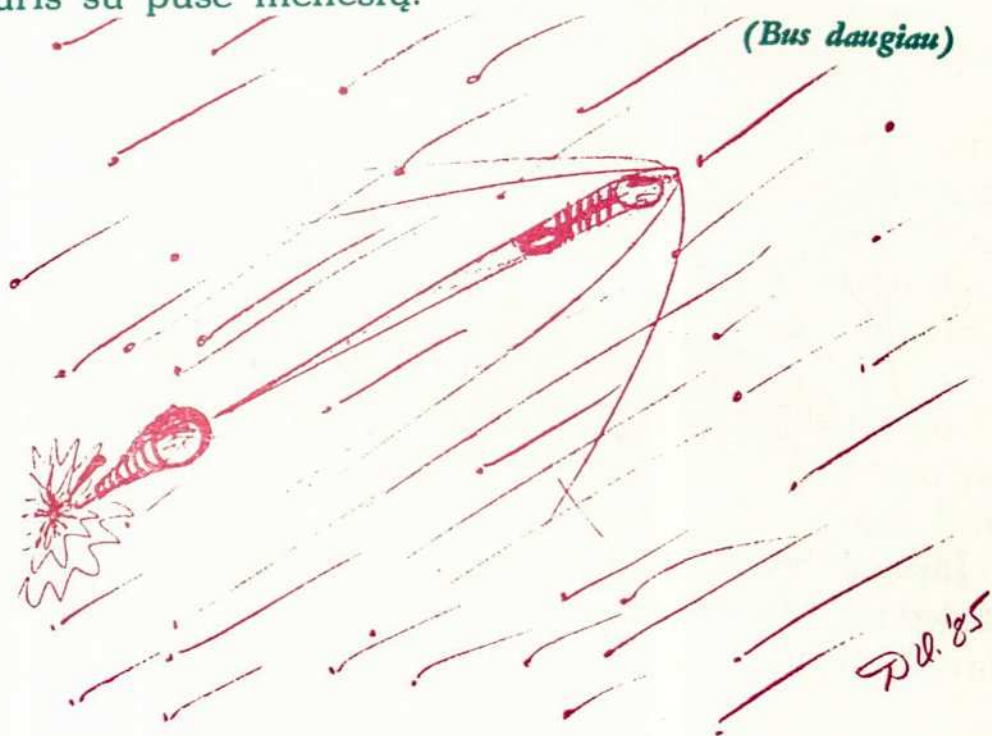
Priskridęs prie "Tau Ceti I", "Pegasus" susijungė su juo per triūbą. Jo įgula tuojau perėjo į naują erdvėlaivį. Visi nuėjo į tiltelį ir laukė paskutinio Amerikos prezidento atsisveikinimo.

— Linkiu jums daug laimės, — tarė prezidentas, pasirodęs per holoviziją. — Būkite drąsūs ir grįžkite į žemę sveiki. Visas pasaulis už jus meldžiasi. Kai pasieksite šviesos greitį, nebepasimatysime. Sudiev!

Erdvėlaivis pajudėjo. Pasisukęs ore, šis didelis aras vystė greitį. Algis, pažvelgęs į žemę paskutinį kartą ilgam laikui, kone apsiverkė.

Erdvėlaivis skrido greičiau ir greičiau kol, pagaliau, pasiekęs šviesos greitį, šovė nuo žemės. Žemė greit atkrito, kol visai nebuvo jos matyti. Saulę, tačiau, jie dar matė apie dvi dienas.

Visa įgula, išskyrus kapitoną ir leitenantą Tyler, sugulė į savo žiemojimo cilinderius, kuriuose jie miegos keturis su puse mėnesių.

PASAKA APIE SMALSŲ KARALIŲ

Zenta Tenisonaitė

Vienoje šalyje buvo labai smalsus karalius. Viskas jį domino, viską jis norėjo žinoti. Visur jis kišo savo nosį. Dvariškiai dažnai kratydavo galvas, sakydami: "dar pasidarys mūsų karalius sau bėdos, vis toks smalsus būdamas."

Kartą karalius medžiojo girioje ir netikėtai pastebėjo po senu ąžuolu dvylika kiaušinių. Visi kiaušiniai atrodė labai savotiški, tarytum velykiniai margučiai. Kiekvienas vis kitokios spalvos ir formos.

Nustebusiam karaliui staiga labai parūpo sužinoti, kaip atrodė paukštis, kuris galėjo padėti tokius keistus kiaušinius. Nekreipdamas dėmesio į dvariškių perspėjimus, karalius paliepė savo tarnams viską atsargiai surinkti ir nuvežti į pilį. Nenoromis vykdė tarnai karaliaus įsakymą. Bet, ką darysi, parvežė kiaušinius. Pasodino ant jų perėti devynias žąsis.

Dabar ir visas dvaras buvo nepatenkintas ir negalėjo atsistebėti karaliaus smalsumu. Kuriam galui prireikėjo dar tokios bėdos! Kiaušiniai nesirito. O karalius degė smalsumu, nebegalėdamas naktimis miegoti.

Pagaliau, lygiai po dvylikos mėnesių, iš kiaušinių išsirito dvyliką mažų, negražių nykštukų. Nusivylęs karalius dabar nebežinojo ką su jais daryti. Nykštukai buvo nemandagūs, nedraugiški, lindo visur. Jie darėsi kasdien vis įžulesni ir kėlė pilyje tokį baisų triukšmą, kad karalius, pagaliau, buvo priverstas išsikraustyti iš savo rūmų ir nakvoti sode palapinėje. Aišku, jam tai labai nepatiko, nes jis mėgo miegoti savo minkštoje, karališkoje lovoje.

Nežinodamas, ką daryti su nykštukais, karalius ėmė siūlyti juos savo dvariškiams po vieną. Kiekvienas tai išgirdęs, pabėgdavo iš pilies ir jau jokių būdu nebesutikdavo sugrįžti į karaliaus dvarą. Netrukus beliko tik labai maža saujelė dvariškių ir tarnų. Rimtai susirūpinęs, karalius draugiškai kreipėsi į nykštukus, prižadėdamas

dovanų ir prašydamas persikelti į kitą dvarą. Bet tie maži akiplėšos tik išuliai kvatojo, šaipėsi iš jo ir vis traukė valdovui už barzdos. Baisiai rėkdami, jie lipo ir šokinėjo ant stalų ir svaidė pagalvėmis į karalių. Aišku, pirma praplėsdavo pagalves, taip, kad plunksnomis snigo.

Karalius turėjo bėgti. Piktas ir nusiminęs, sėdėjo palapinėje ir galvojo. Bet jis pats vienas nieko naujo negalėjo sugalvoti, o jo geri patarėjai seniai buvo apleidę pilį. Tik jo senoji auklė gyveno kažkur bokšte visai viena. Karalius nuėjo pas ją, ieškodamas patarimo.

— Mano mielas valdove, — tarė senutė auklė, — aš nežinau, ką daryti su nykštukais, o tu pats vienas irgi nieko nepadarysi. Raiste už karališko dvaro gyvena ragana. Nueik tu pas ją ir paprašyk pagalbos. Gal jinai tau galės pasakyti ką daryti.

Nelabai norėjo karalius prasidėti su raganom, bet visgi pasiryžo eiti, nes žmonės krašte savo valdovu buvo pasipiktinę. Kai kuriuose miestuose net ėmė kilti neramumai ir streikai.

Karaliui atėjus vienam, paslapčia ir be palydovų į raistą, ragana sutiko jį labai draugiškai. Jinai tuojuo liepė savo dukrai pavaišinti karalių pyragaičiais ir arbata. Meiliai šypsodamasi, išklaušė jo skundą. Tada pasakė:

— Mielas valdove, aš tau galiu padėti, bet už tai tu man turi prižadėti vesti mano dukrą. Pasipuošus puošniais drabužiais ir brangiais papuošalais jinai nebus tokia negraži. Matysi, atrodis, kaip tikra karalaitė.

Labai jau kratėsi karalius. Ne prie širdies jam lipo raganos dukra. Pagaliau, neturėdamas kitos išeities ir bijodamas netekti sosto, sutiko ją vesti.

Sugrįžęs, po savaitės karalius iškėlė didelę puotą, į kurią sukvietė daug svečių. Nustebę kraipė galvomis kitų kraštų valdovai ir didikai, žiūrėdami į negražią karaliaus nuotaką. Bet, aišku, visi tylėjo. Ragana, kaip buvo prižadėjusi, pavertė nykštukus į margas papūgas, kurios dabar ramiai tupėjo sode ant šakų. Jos kartais parėkaudavo, bet šiaip jokios bėdos nedarė.

Nykštukams prapuolus, dvariškiai palengva grįžo į pilį, ir žmonės nurimo. Bet karaliaus būdas visai pasikeitė — visas jo smalsumas dingo. Ir jeigu dabar ateidavo jo ministeris su koku svarbiu klausimu, tai karalius, bijodamas naujos bėdos, sprukdavo į sodą ir pasislėpdavo savo palapinėje.

KIŠKIO RŪPESTIS

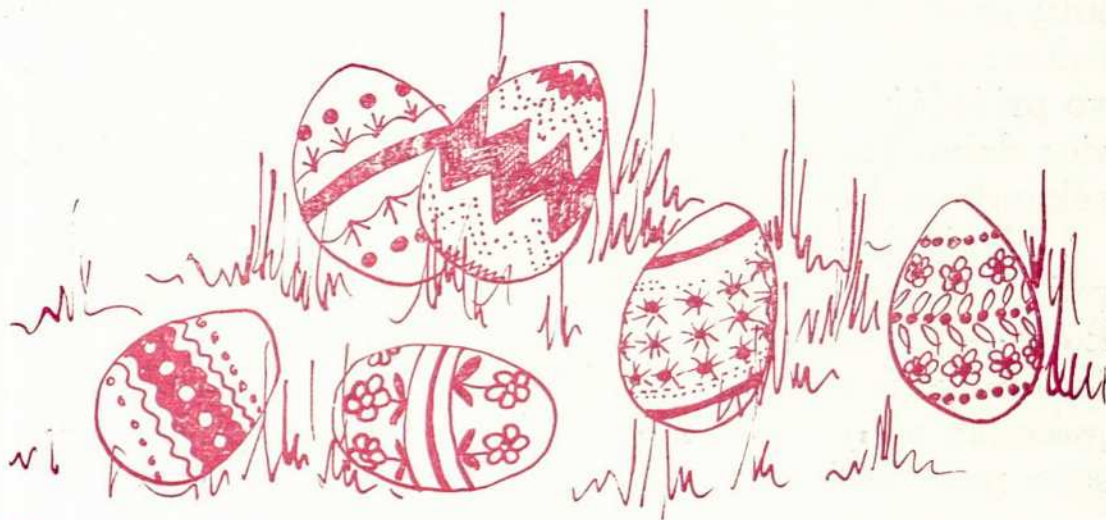
*Lidija Gražulytė, Chicago, IL
laimėjo I vietą
K. Donelaičio mokyklos
Eilėraščių konkurse*

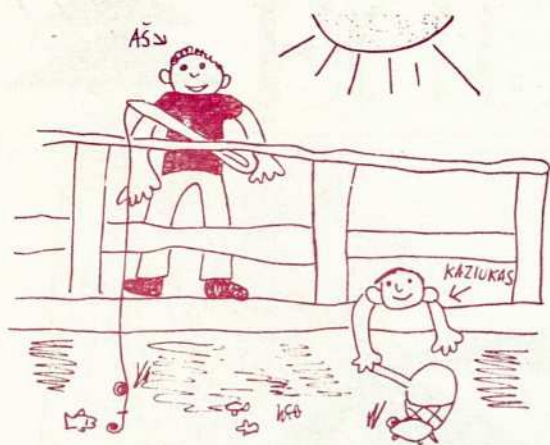
Jau Velykos, jau jos čia, —
Opa, opa, tra-lia-lia!
Kiškis ieško dovanų,
Bet neranda niekur jų.

Jis jau bėga klausti saulės:
“Ak, tie vagys, ak, tie kiaulės!”
Bėgdamas jis stabtelėjo,
Ir jam viskas paaiškėjo...

Jis svečiavos pas tetulę,
Pas tetulę, pas storulę,
Ten paliko krepšelius,
Tik nežino, ar visus?

Jis skubėjo į namus
Pasiimti krepšelius.
Kiškis linksmas, kad suspėjo,
Pas vaikučius nuskubėjo.

Piešinys — Jono Korsako

KAS BŪTŲ, JEIGU ŠVENTAS KAZIUKAS BŪTŲ SU MUMIS?...

Pereitą vasarą Dainavos stovykloje jaunieji ateitininkai svarstė, kas būtų, jeigu šv. Kazimieras, būdamas toks, kaip ir jie, drauge stovyklautų...

Šv. Kaziukas būtų labai geras berniukas. Aš norėčiau, kad jis miegotų lovoje šalia manęs. Mes būtume “buddies” maudymosi laiku. Aš visą laiką eičiau žuvasi su juo. Aš viską kartu su juo daryčiau...

Jonas Korsakas

Šv. Kaziukas gal būtų išdykęs, bet turbūt būtų geras. Per jo padarytą stebuklą, mums naktinės pasakos nebūtų baisios. Ir jis nevogtų kitų vaikų pinigų.

Paulius Jiešmantas

Šv. Kaziukas būtų išdykęs ir stiprus. Per šokius jis šoktų su kiekviena mergaite. Aš norėčiau, kad jis būtų mūsų barakuose, nes stebuklingu būdu padarytų juos švarius, ir mūsų būrelis laimėtų visus žaidimus.

Jonas Valkiūnas

Šv. Kaziukas būtų malonus ir suvalgytų viską, kas ant stalo, — tik ne lėkštes, šakutes ir puodukus. Per šokius jis norėtų, kad grotų lietuvišką muziką. Mūsų būrelyje jis būtų populiariausias.

Petras Iešmantas

JAUNIAUSIAS KIŠKIS

Baltija Udrytė, 10 m.
Jackson, MI

Vieną kartą kiškis užsinorėjo tapti Velykų kiškiu. Jam reikėjo lankyti visokius kursus ir išlaikyti egzaminus. Jis buvo tik penkerių metų, o reikėjo, kad būtų dešimties. Jis paprašė tėvų, kad jam leistų eiti į Velykų mokyklą. Tėvai sutiko.

Pirmoj klasėj jis išmoko sudėti žaisliukus, margučius ir saldainiukus į krepšį. Išmoko užrišti kaspiną viršuj. Išmoko ir krepšelį nupinti. Praėjo pusė metų ir mokytoja pasakė, kad jis taip gerai mokėsi, kad galėjo pereiti į antrą klasę. Ten jis išmoko kaip ir kur paslėpti velykinius krepšelius, kad vaikai jų greit nerastų. Išmoko margučius marginti ir parinkti saldinius ir žaisliukus, pagal vaikų skonį. Po to pusė metų lankė trečią klasę. Išmoko supakuoti kiaušinius, kad nesudužtų. Išmoko kurio dydžio krepšį duoti kurio dydžio vaikui. Tada jis perėjo į ketvirtą klasę ir ten išmoko, kaip sudėti krepšelius į lėktuvą. Išmoko lėktuvu skraidyti ir mesti krepšelius į žemę.

Pagaliau, baigęs visas keturias klases, kiškiukas buvo pasiruošęs tapti Velykų kiškiu. Jis dar buvo tik septynerių metų, bet jam visvien leido būti Velykų kiškiu. Gavo Velykų žiedą ir skaitėsi tikras Velykų kiškis. Jis buvo jauniausias iš visų, bet pats darbščiausias. Daug kiškių prašė jo patarimo.